

In de wind

Over de dijk fietst een meisje.
Vijftien is ze, en ze heet Laura.
Ze trapt tegen de wind in.
David ziet haar elke dag, vanuit zijn hoge raam.
's Morgens fietst ze naar de stad, naar school.
's Middags fietst ze terug naar huis.

Het waait altijd op de dijk.
Laura kijkt dan ook vaak kwaad als ze fietst.
Shitdijk, shitwind.
Altijd heeft ze wind tegen, of van opzij.
Nooit heeft ze wind mee.
Laura's rode haar wappert achter haar aan.

David kijkt graag naar Laura.
Hij ziet haar altijd van ver aankomen.
Halverwege de dijk woont ze, op een boerderij.
Het is een kleine boerderij, met weinig beesten.
Een paar koeien; dat is alles.
's Morgens zegt Laura alle beesten gedag. En dan
fietst ze naar school.

's Middags ziet David haar ook weer aankomen.
Vanaf de andere kant; de kant van de stad.
Iedere dag fietst ze langs het huis van David.
Maar ze ziet David nooit.
Ze weet niet eens dat hij daar woont.
Het is ook eigenlijk geen huis.
David woont in een vuurtoren.
Een vuurtoren die niet meer gebruikt wordt.

Feest op school

‘Ik wil een scooter’, moppert Laura.

Ze zet haar fiets tegen de schuur en haalt haar hand door haar krullen.

‘Dit is toch niet te doen, elke dag dat eind fietsen in die rotwind.

Wat vind jij, Berta?’

Laura loopt naar de koeien toe.

Ze aait de grote beesten over hun neus.

Alle koeien heten Berta. Dat is wel makkelijk.

Binnen ruikt het naar soep.

‘Mmm’, zegt Laura. ‘Wat bent u aan het maken?’

Laura’s oma staat achter het fornuis.

Ze kijkt lachend om. ‘Groentesoep’, zegt ze.

‘Mag ik alvast een kopje?’, vraagt Laura.

‘Over een kwartiertje is de soep klaar.

Dan mag je proeven’, zegt oma.

Laura hangt haar jas aan de kapstok en loopt door.

Aan het eind van de gang is haar kamertje.

Een klein kamertje met een piepklein raampje.

Vroeger sliep haar moeder hier.
Die heeft het kamertje mooi geschilderd.
De houten vloer donkerrood. De houten muren
donkergeel.
Het plafond ook donkerrood.
Gezellig, maar wel erg donker.
Misschien moet ik het allemaal lichtgeel maken,
denkt Laura.

‘Volgende week is er feest op school’, zegt Laura.
Ze zit samen met haar oma aan de soep.
Oma knikt. ‘Dat dacht ik al’, zegt ze.
Laura kijkt haar verbaasd aan.
‘Hoezo?’, vraagt ze. ‘Waarom dacht u dat al?’
‘Om de vijf jaar is er op jullie school een groot
feest’, zegt oma.
‘Dat was al zo toen je moeder er op school zat.
Op zo’n feest heeft ze je vader ontmoet.’
‘Was dat ook een galafeest?’, vraagt Laura.
Weer knikt oma.
‘Met een avondjurk en zo?’, gaat Laura door.
Oma schiet in de lach.
‘Ja, natuurlijk’, zegt ze. ‘Bij een gala hoort een
avondjurk.’

De foto

David heeft het licht in de vuurtoren aangedaan.
Vroeger scheen dat licht naar alle kanten over
zee.

Er hingen toen grote, sterke lampen boven in de
toren.

Het licht van de vuurtoren waarschuwde de
schepen:

hier is land; hier kun je niet varen.

Maar nu hoeft de vuurtoren geen schepen meer
te waarschuwen.

Want er is geen zee meer.

Van de zee is een polder gemaakt, lang geleden.
De boerderij waar Laura woont, staat dus
eigenlijk op de zeebodem.

Haar overgrootouders waren de eerste bewoners
van de nieuwe polder.

Laura heeft het altijd een raar idee gevonden:
waar zij nu slaapt, zwommen vroeger vissen.

Ze vindt het ook een beetje eng.

Stel je voor dat al het zeewater weer terugkomt.
Dan drijft haar bed tussen de vissen.

Laura's oma zegt dat dat niet kan.
Omdat Nederlanders de beste poldermakers van
de wereld zijn.
Jij ligt veilig in je bed, zegt oma.
De vissen kunnen echt niet bij je.

'Kijk', zegt oma.
Ze legt een foto voor Laura neer.
Het is een foto van Laura's moeder.
Ze staat lachend voor de ingang van de school.
Dat was toen haar school.
Nu is het Laura's school.

Laura heeft die foto nog nooit gezien.
Haar moeder ziet er prachtig uit.
Ze heeft een lange jurk aan. En lange
handschoenen.
'Ik moet die jurk nog ergens hebben', zegt oma.
'Misschien past hij je wel. Hoewel ...
Je moeder was toen een paar jaar ouder.
Zeventien of achttien.'